

рета и камили. . . . Гледа по-нататък и вижда, разкъсана от звърове камила, а малко по-далеч от нея се търкала още живо, но капнало от слабост, магаренце, тежко диша, потреперва крака и мляска устни.

Герасимъ оставил мъртвата камила, а за магаренцето си помислил: „То още може да живее. То е примрело само от жажда, защото керванът не е могъл да намъри водата. Преди аз да умра, нека се опитам да помогна на горкото животно“.

Герасимъ подигнал магаренцето на крака, превързал го с пояса си през корема и го дотърал до извора. Тук той наквасил с мокра ръка засъхналата му муцуна и почнал да го пои по малко, за да не препие наведнаж.

Магаренцето се съживило и се надигнало на крака. Домилло на Герасима да го остави и го взел.

Тръгнали тѣ заедно назадъ, а въ това време голѣмата камила била почти изядена; само на една страна се вѣляло голѣмо парче отъ кожата ѝ. Герасимъ се доближил да вземе кожата, за да направи отъ нея мѣхъ за вода, но видѣлъ, че задъ останкитѣ на камилата лежи голѣмъ лѣвъ, който удрялъ опашката си о земята.

Герасимъ помислил: „Сигурно, този лѣвъ веднага ще скочи и ще разкъса мене и магаренцето“. Но лѣвътъ не ги качилъ Герасимъ благополучно взелъ и отнесълъ парчето отъ камилишката кожа.

II.

Герасимъ събралъ изъ пѣтя остри прѣте и направилъ отъ тѣхъ за магарето оградка до самата пещера.

„Тукъ ноше ще му бѣде хладно и спокойно“, помислилъ си старецътъ, но не предсказалъ вѣрно.

Щомъ се мръкнало, изведнажъ като че ли отъ небето паднало нѣщо надъ пещерката, раздалъ се страшенъ ревъ, сѣщо изревало и магаренцето му.

Погледналъ Герасимъ и вижда, че лѣвътъ, що го видѣли презъ деня, дошълъ да изяде магаренцето, ала не сполучилъ: като скочилъ, той не забѣлѣжилъ оградата, натъкналъ се на остритѣ прѣте и изревалъ отъ страшна болка.

Герасимъ скокналъ и почналъ да вади отъ раната на лѣва забититѣ остри клечки.